

บทนำ

เรื่องทั้งหมดเริ่มตรงที่ว่า...

ในเช้าวันที่อากาศแสนแจ่มใสวันหนึ่ง

"ไปป๊าจ๊ะ"

พี่เปแป้ พี่สาวหนึ่งเดียวผู้แสนจะอ่อนหวานเอ๋ยขึ้นในเช้าวันหนึ่ง
ขณะที่ฉันกำลังนั่งกินข้าวต้มมือเช้า (แน่นอนว่าเป็นฝีมือพี่เป้)

"หือ อ_อ?"

"พี่มีเรื่องอะไรอยากจะบอก เป็นเรื่องแสนสำคัญเลย ฮิๆ"

"ง่า...เรื่องอะไรหรือพี่เป้ =_="

ในเวลากินข้าวที่เร่งด่วนเช่นนี้ มีเพียงคนคนเดียวที่สามารถทำให้
ฉันพูดคุ้ยด้วยได้ คนคนนั้นก็คือพี่เปแป้เพียงคนเดียวเท่านั้น ไม่งั้นมัน
ตาย =_^

"พี่จะแต่งงานจ๊ะ"

รอยยิ้มหวานผุดพรายขึ้นที่ริมฝีปาก ใบหน้าแสนอ่อนหวานของ
พี่สาวฉันกำลังบ่งอารมณ์ว่าแสนสุขเหลือเกิน

"อ_O!!"

แน่นอนว่ามันตรงข้ามกับฉันที่สุด! ข้าวต้มที่ตักไว้ในช้อนหกออก

จนหมด และแม่กระทั่งข้าวต้มที่อยู่ในปากที่อำค่างไว้ก็ย่อยออกมาด้วยซ้ำ

"แหม~ ฮีๆ กินข้าวหกเลย"

"..."

"ฮีๆ"

"..."

อืากกกกก!! ฉันท้แผ่นดินไป ไม่จริงใช่ม่ย่เนี่ย!!!

1

ข่าวร้าย

"=_="

"เฮ้ย! ไปไป!!"

ขณะนั่งเขียนโค้ดทดสอบอันพองในจานไปมาเกือบร้อยรอบ เสียง
ยัยแทนเพื่อนรักแสนยาวนานของฉันท้ร้องทักขึ้น

"หือ?"

"หน้าตาแกช่างเป็นอะไรที่สยองมาก =()="

"เฮ้อ..."

"นี่แกเศร้าที่เราต้องเรียนแยกกันขนาดนี้เลยหรอเนี่ย หุๆ"

"ไม่ใช่เพราะแกแน่นอน ยัยแทน! =_="

"โห~"

แทนเบิ่งตาโตทำหน้างอน ยัยนี่ชอบไว้ผมยาวแถมหน้าตายังน่ารัก
ราวนางเอกละครเกาหลี แต่เพราะดันมาจมปลั๊กเรียนประถมยัน ม.ต้น
อยู่ในโรงเรียนหญิงล้วนที่เดียวกับฉันท้ มันเลยหาแฟนไม่ได้สักที ดั้งนั้น
พอจะขึ้น ม.4 ยัยนี่เลยขอลาโรงเรียนหญิงล้วนเดิมไปอยู่โรงเรียน
สหศึกษามันซะเลย แต่ปล่อยยัยนี่ไปก่อนเหอะ เพราะนี่ไม่ใช่เวลามานั่ง
โหมษณาเพื่อน =_="

"อู๊ย! ไปไป!!"

เสียงแหลมเล็กไม่ต่ำกว่าสามเสียงเรียกคlopประสานกันยิ่งกว่านัด

กันเรียก

"พี่ไปไปมาเที่ยวหรรอคะเนี่ย >_<!?"

"อือ =_="

และทันทีที่ทัก สามสาวน้อยหน้าตาละอ่อนก็รีเียงกันพุดในทันที

"พี่ไปไป๊ แข่งวิ่งควรวาก่อนพี่ไ้่มากเลย หนูเชียร์จนตัวแทบลอย
เนาะ!"

"พี่ไป~ รูปพี่ไปควรวาก่อนชายเพื่อนที่ห้องหมดเกลี้ยง เดี่ยวไว้แนม
มาขอถ่ายใหม่เนะ"

"พี่ไปไปอยู่ ม.4 ห้องไหนอะคะ หนูไปหาไม่เห็นเจอชื่อพี่เลย"

บล่า บล่า บล่า...

"โห ใต้ไปไป!! แกจะเสน่ห์แรงไปถึงไหนวะเนี่ย?"

สารพัดเสียงลูกจ๊ีบลูกเจี๊ยบลูกกาถูกไ้ก่ไ้วงผ่านหูฉั้นฉวัดเฉวียนไป
หมด หลังจากนั้นเกือบสิบนาที กลุ่มสาวน้อยพวกนั้นก็จากไปเหลือแต่
เสียงครวญของเพื่อนข้างๆ

"ยุ่งกะฉั้นน่า!"

ป.ล. ชื่อ 'ไปไป' ที่บรรดานักเรียนสาวๆ ทั้งหลายตั้งปวงกล่าวขึ้น
เป็นชื่อของตัวเอง!! และฉั้น...ก็เป็นผู้หญิง!! =_=";

"ก็ดูแกดิ สมกับเป็นผู้หญิงตรงไหน?"

"=_=^"

"เฮ้อ~ ไปไปอើย แกนี่มันน่ากลับชาติไปเกิดเป็นผู้ชายจริงๆ อะ"

"=_^^"

ยัยแทนยังคงมีอาการยั่วโมโหฉั้นได้อย่างสนุกสนานโดยไม่ได้สน
เลยสักนิดว่าหน้าตาฉั้นซักจะแสดงอารมณ์ว่าไ้กลั้พิวล์ขาดไปเรื่อยๆ

"แล้ววันนี้เป็นอะไรของแกเนี่ย บั่นหน้าบั้งแต่เช้า ไม่ยอมทักทาย
เหล่าแฟนคลับแกเลย เดี่ยวเสียดะแนนนิยมเนะยะ!"

บีด!

"ช่างโวย! ช่างโวย!!"

"เป็นอะไรของแกยะ -_-^"

"พี่เป้จะแต่งงาน..."

"ว่าไงนะ!?"

ฉันพูดล่อใจพี่เขาไป แต่ยัยแทนกลับหูตึงถามอีกรอบให้ต้องตอบ
ตอกย้ำตัวเอง =_=#

"ฮึ้ย!! พี่เป้จะแต่งงานไว้ย!!"

"กร๊ากกก!!!"

พอได้ยินคำตอบที่ฉันตะโกนจนคนทั่วร้านไปทอดหันมามองเป็น
ตาเดียว ยัยแทนก็อ้าปากหัวเราะกว้างห้าฟันองศาด้วยความสะใจ

"ฮ่าๆๆๆ ในที่สุดวันนี้ก็มาถึงสินะ เพื่อนรัก"

"=#^"

"หวังพี่สาวอยู่ได้นี่นา"

แทนพูดอย่างรู้ทันเป็นที่สุด เพราะถ้าจะนับๆ ดูแล้ว ยัยนี้ก็คบ
กับฉันมานานพอคู่ตั้งแต่ประถม

ใช่เลย! ฉันหวังพี่สาวที่อายุมากกว่าฉันเกือบแปดปีอย่างกับงูจ้อง
หางไข่ สาเหตุก็เป็นเพราะตอนที่พ่อแม่ตายพร้อมกันทั้งคู่จากอุบัติเหตุ
พี่เป้ไปที่ตอนนั้นเรียนอยู่มหา'ลัยปีสามเลยต้องรับภาระเลี้ยงดูฉันเพียง
แค่มคนเดียว ทั้งที่พี่เป้เป็นผู้หญิงที่เกิดมาอย่างสตรีที่โลกต้องการแท้ๆ
(ก็คืออ่อนแอนั่นแหละ แถมยังเป็นคนอ่อนหวานเจ้าน้ำตาอีกต่างหาก)
พี่เป้เลยต้องทำงานและเรียนไปด้วย ตอนนั้นไอ้ฉันในวัย ม.๓ ก็เลยนึก
ฮึดขึ้นมาได้ว่า 'คงต้องปกป้องพี่สาว' แล้วฉันก็เลยเป็นชะอย่างนี้

"หวังพี่สาวจนตัวเองยังโสดอยู่ยันป้านี้ หุๆ"

"ฉันจะโสดไปยันแก่ตายข้างพี่ฉันเลยด้วยซ้ำ --^"

"ท่าทางแกจะกั๊กมัจฉ แล้วเรื่องเป็นไงมาไงอะ?"

"ไม่รู้ดี รู้แต่ว่าพอพี่เป้บอกจะแต่งงาน ฉันก็น็อคไป รู้ตัวอีกทีพี่เป้
ก็รีบไล่ฉันมาหาแกตามนัด"

"กร๊ากๆๆ"

"=#^"

ยัยนี้ยังไม่หยุดขุขุทการหัวเราะเยาะได้ง่ายๆ

"มีน้ำละ หน้าตาแกถึงได้หมองคล้ำทรุดโทรมมาก หมดคราบสาวซ่าสุดเท่เลยอะเพื่อน"

แทนวิจารณ์หน้าฉันอย่างจมดินก่อนจะหยิบกระจกถือลายกบเคโรบีมายื่นให้ส่อง

สาวซ่าสุดเท่... ฉันเป็นแบบนี้ไปตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย!

ผมซอยทรงรากไทรสีน้ำตาลอ่อนที่จริงๆ มันก็ยาว แต่ถ้าไม่สังเกตดีๆ มันก็เหมือนฉันซอยสั้นหัวฟอง แถมฉันยังชอบมัดยางเอาไว้พวกรากไทรที่มันยาวออกมานอกเหนือที่ซอยสั้นๆ ไว้เป็นปมแบบหางอึ่งอยู่ด้านหลัง ใบหน้าที่ปราศจากเครื่องสำอาง ตัวก็สูงปาล่าเข้าไปตั้งร้อยเจ็ดสิบสอง งานอดิเรกเล่นกีฬาแทบทุกประเภท ของชอบคืออาหารรสจัดกับน้ำอัดลม ของที่เกลียดคือของหวาน ไม่ชอบทำงานบ้าน... ฉันเหมือนผู้หญิงตรงไหนพะเนี่ย!!!

"เกิดมามียื่นความเป็นสตรีน้อยนี่ก็น่าสังเวช..."

ฉันบ่นกับตัวเอง บางทีอาจเป็นเพราะยื่นความเป็นสตรีมันไหลไปหาพี่เป่เป่หมดแล้วก็ได้ T_T

"เฮอ? ใครบอกแกไม่มียื่นความเป็นสตรี หน้าตาแกก็ออกจะหวานนะ แต่แกมันหัว ชอบทำตาดู ไม่มีหน้าอก แถมดันเกิดมาสูงเกินไปอีก"

"_ _"

"เออ... แต่แกเหมือนนักร้องนะยะ พวกนักร้องซูเปอร์จูเนียร์อะฮ่าๆ"

แทนกำลังพยายามช่วยปลอบประโลมทั้งที่คำพูดนั้นไม่ได้ช่วยให้ฉันรู้สึกดีขึ้นสักนิด

"ไม่แน่ๆ เพื่อนรัก แกลองไว้ผมยาวสักนิด ชีวิตจะสดใส"

"สดใสอะไรของแก =()!"

"แหมๆ ฟงแฟนไงจะ ไปไปยัยดรัก"

"ทำมาพูดดี แกหน้าตาอย่างนี้ยังหาแฟนไม่ได้เลย!"

"เฮ้ย! ของฉันมันอนาคตสดใสรออยู่เบื้องหน้าเห็นๆ"

แทนพูดพลางปั้นหน้าทำเคลิ้ม แถมยังยกนิ้วชี้ไปสู่จุดมุ่งหมาย

โรงเรียนสหศึกษาที่กำลังจะเปิดเรียนภายในไม่กี่อาทิตย์นี้
"เอาสักคนมัยแก เดี่ยวเปิดเทอมเพื่อนจัดให้"
"ไม่เอา!"
"จะแต่งงานกับพี่เป้ไรเง?"
"ได้ก็ดี ฮึ้ยๆ"
"แหม เอาเป็นว่าเดี๋ยวขึ้น ม.4 แกไว้ผมยาวอีกนิดโอเคมะ?"
ยัยแทนจัดการวางแผนอนาคตให้ฉันเสร็จสรรพ =_=
"โอ๊ย! เป็นผู้หญิงหรือผู้ชายไม่สำคัญเพี้ย! จะมีไม่มีแฟนก็ช่าง!
สำคัญที่ตอนนี้พี่เป้จะแต่งงาน!! มันเป็นคราย มันเป็นครายยยย!!"
"=_="

2

ผิดหอมแดงสด

"ไปไป๊จะ นี่จะนอนไปถึงเมื่อไหร่เนี่ย"
เสียงนาฬิกาปลุกยังไม่ทันดังด้วยซ้ำ เสียงคนก็ดังมาปลุกก่อนซะแล้ว
"อือ..."
"ตื่นเถอะจ้าไปไป๊"
"อืม..."
ทันทีที่เปลือกตาเผยออก ฉันก็เห็นภาพเจ้าของเสียงที่มาปลุก
อย่างชัดเจน สตรีผู้มีรอยยิ้มราวกับเทพธิดาประดับบนใบหน้าเสมอ
"พี่เป้!"
ยัยพี่สาวสุดรักตัวนี้เอง!! เมื่อวานพอกลับมาบ้านก็ไม่เจอ ไม่รู้หาย
ไปไหน
"เมื่อวานพี่ไปไหนมา!!"
ฉันแต่งตัวแก้สของศาขึ้นมานั่งต่อว่าต่อขานพี่สาวตัวเองอย่างลืม
ลึนว่ายังไม่ถึงเวลาควรตื่น
"ไปเตรียมงานแต่งเงจจะ ๗-๗"

"พื๋หนีไปเตรียมงานแต่งเนี่ยนะ!!"

"จ๊ะ"

เตรียมงานแต่ง!! พี่สาวฉันพูดคำคำนี้ออกมาได้ อย่างหน้าตาเฉย
ได้ไงกันเนี่ย!!

"ใคร? ใครอนุญาตให้พี่เบ้แต่งได้กัน ฉันไม่ยอม!!"

"แหม~"

พี่เบ้ไปตรงด้วยความเขินอายพร้อมแจกรอยยิ้มหวานขึ้นหน้าบาน

"คิกๆ จะไม่ให้พี่แต่งจริงๆ เหนอใจไปป้"

"ใช่!!"

ชิ!! พี่ฉันยังมีหน้ามายิ้มขึ้นบานถามอีก เห็นความเดือดร้อนของ
น้องสาวเป็นผักเป็นปลาจริงๆ

"อีตาเจ้าป่าวพี่เป็นใครฉันก็ไม่เคยเจอสักครั้ง ใครจะไปยอม!"

อย่าว่าแต่หน้าเจ้าป่าวเลยจริงๆ แล้วฉันยังไม่เคยรู้เลยต่างหาก
ล่ะว่าพี่สาวตัวเองไปแอบมีแฟนตั้งแต่ตอนไหน -_-;

"แหม พี่ถึงได้ปลุกไปป้ไปงละจ๊ะ"

"=_?"

"วันนี้พี่จะพาไปดูหน้าเจ้าป่าวพี่ล่ะ"

"○○○"

"พื๋นัดเค้าไว้ที่ร้านอาหารจ๊ะ"

"=()="

"ไปด้วยกันนะจ๊ะ"

17.40 น. ฉันกำลังนั่งกระสับกระส่ายอยู่ข้างพี่เบ้ในร้านอาหาร
บรรยากาศดีแห่งหนึ่ง อึกไม่กินาทีก็จะหกลมเียนเวลานัด

ไม่อยากเชื่อเลย!! ฉันกำลังอยู่ในภาวะสับสน พี่สาวที่ฉันรักที่สุดใน
โลกกำลังจะเป็นของคนอื่น TAT

"บอกให้ใส่กระโปรงมาก็ไม่เชื่อ ไปป้ป้หน้า~"

"เซอะ -_-+"

||

"เฮ้อ..."

อ้ากกกก!! ไม่ไหวแล้ว ฉันอยากจะบ้าตาย!! ฉันรับเรื่องแบบนี้ไม่ทันนะเนี่ย พี่สาวที่รักเพียงคนเดียวของฉันจู่ๆ ก็มาบอกว่าจะแต่งงาน แต่งงานกะทันหัน ฉันรับไม่ได้ายยยย!!!

"ฉันไม่ยอมให้พี่แต่งงานเด็ดขาด!!"

จู่ๆ ฉันก็ลุกขึ้นยืนแล้วอุดข้อมือพี่เป้มาเข้าห้องน้ำซะงั้น ไม่ได้ๆ ต้องคุยให้รู้เรื่องตอนที่ยังไม่เห็นเจ้าบ่าวเนี่ยละ

"ทำไมล่ะจ๊ะ"

พี่เป้ไปทำหน้าที่ครัวให้เห็นแวบหนึ่งก่อนจะยื่นหน้ายิ้มแป้นเข้ามาใกล้

"เพราะ...เพราะ..."

เหตุผลเป็นแสน...

"เพราะพี่ไปแต่งงานไป ฉันก็ต้องอยู่คนเดียวสิ!"

แต่ฉันดันเลือกเอาเหตุผลปัญญาอ่อนมาพูดในโอกาสแสนงามเสียนี้

TAT

"คิกๆ บ้าน่า ใครบอกอยู่คนเดียวกัน"

"ถึงไปอยู่ด้วย หมอนั่นก็เป็นส่วนเกิน ซิ!"

"คงไม่ใช่คนเดียวหรอกจ๊ะ"

พี่เป้ยิ้มหวานยิ้มก่อนจะดึงมือฉันไปลูบที่ท้องของพี่เบาๆ ท้องพี่เป้ป่อง O_O!? ป่องๆ แข็งๆ

"พี่กินอิมมาแล้ววีใจ =()=";

พี่เป้เป็นคนผอมบางโยมีหน้าท้องได้ ช่างประหลาดแท้

"หนูน้อยจ๊ะ ^-^"

"O()O!!!"

หนูน้อย!!? ในท้องพี่เป้มีหนูน้อยอยู่อีกคน!! มิน่าล่ะ ทำไมพี่เป้ถึงได้รับแต่งงานนัก อ้ากกกก!!!

"ไม่มีปัญหาหรอกเนอะ~"

พี่เป้ยิ้มว่า ใจฉันคุกรุ่น ใครบอกว่าไม่มีปัญหากันล่ะ!?

มันตายยยย =_=^!!

"ฮะ!"

พี่เบ๊ครางเสียงอ่อนเมื่อออกมาจากห้องน้ำ สายตาพี่เบ๊มองไปยังผู้ชายคนหนึ่งซึ่งฝายนั้นก็ทำหน้าที่เหมือนกับคุ่นเคยพี่เบ๊เช่นกัน

"อ้าว! มาแล้วหรือจ๊ะ"

พี่เบ๊ยิ้มร่ายกมือขึ้นเป็นเชิงทักทายผู้ชายที่ย่อมผมแดงแจ๋ ใบหน้าเนียนใสทำสีหน้าเหมือนคนหยิ่งขี้เก๊ก แถมยังเหยียดปากเหมือนจะบอกว่า 'โลกนี้เป็นของข้า!' อีก ไฉ่หมอนี่ดูยังไงก็เด็กกว่าพี่เบ๊ชัดๆ ตัวก็บางออย่างกับกะเทย แถมหมอนี่ยังสูงกว่าฉันที่สูงโย่งอยู่แล้วอีกเป็นคืบ

--^

ผู้ชายอย่างนี้เนียนะ!? แกต้องมาหลอกลวงพี่เบ๊ของฉันแหงๆ

"ไปไปจ๊ะ นี่คือ..."

พี่เบ๊ผายมือไปหาไอ้ผู้ชายที่ท่าทางไม่ถูกโฉลกพร้อมกับยิ้มกว้างก่อนจะแนะนำให้ฉันรู้จัก

ไฉ่หมอนี่จริงด้วย!! =_=^

"เพราะนายไฉ่หม้ย!! ไฉ่หอมหัวแดง!!"

ผู้ชายที่ทำให้พี่สาวสุดรักของฉันต้องมาปองกลางก่อนกำหนดแบบนี้ ไฉ่คนไร้ความรับผิดชอบ!! แกต้องตาย!!!

ผัวะ!!!

ภายในเสี้ยววินาทีแห่งชีวิต หลังเท้าฉันล้มผัสเข้าที่ก้านคอของไอ้ผู้ชายหัวแดงคนนี้อย่างไม่ทันตั้งตัว

โครม!!

เสี้ยววินาทีถัดมาร่างของหนู่มหัวแดงตัวการเรื่องทั้งหมดก็ล้มไม่เป็นท่าลงไปที่พื้น

"ตายแล้ว!"

อีกเสี้ยววินาทีต่อมาพี่เบ๊ก็ร้องขึ้นชะงัด

"พาส!!"

ผู้ชายร่างบางวัยไล่เลี่ยกับพี่เบ๊ในชุดสูทสีน้ำตาลอ่อนวิ่งถลามาจากไหนไม่รู้เข้ามาจับตัวไอ้ผู้ชายหัวแดงให้ลุกขึ้นนั่ง

"คุณคะ"

พี่เป้มองหน้าผู้ชายชุดสูทที่เพิ่งเข้ามาอย่างมีความหมาย

"ฉันไปทำอะไรให้เธอค้นหา!! ยัยลิงบ้า!!"

ทันทีที่ลูกนั่งได้ตาหัวแดงก็ดึงตัวขึ้นยืนดำฉันทันที แน่نونว่ามีมือของหมอนี่ยังกุมอยู่ที่ตำแหน่งที่โดนฉันทาดหางไปสดๆ ร้อนๆ

"ไปไป นี่คือพาส น้องชายของพี่เพแฟนพี่"

แล้วพี่เป้ก็เฉลยเสียงอ่อนรราวกับอยากจะหมดแรง

"..."

เมื่อก็ฉันทำอะไรผิดไปไหนหรือ --;?

"พี่ต้องขอโทษแทนไปไปด้วยจริงๆ นะพาส >/|\<"

"..."

พี่เป้กำลังพรวดขอโทษขอโพยไฉ้ยผู้ชายที่ย้อมหัวแดงแจ๊ดแจ๊ดที่นั่งบนหน้าเหย้มจ้องหน้าฉันมานานกว่าสิบนาทีโดยไม่ยอมกะพริบตา

"ยัยลิงเอ๊ย!"

ในที่สุดอิตาหัวแดงก็เปิดปากจนได้

"พูดแบบนี้นายอย่าอ้าปากจะดีกว่า =_="

"ชิ! ยัยลิงบ้า!!"

"ไอ้หอมหัวแดง!"

"อยากตายรี!?"

"อยากโดนที่คออีกข้างไหมะ!!"

ยังมองหน้าหมอนี่ก็ยิ่งรู้สึกเคืองเข้ากระดูก --^^ หัวแดงแจ๊ดแจ๊ดหน้าถึงจะเนียนใสและดูดีในสายตาชาวบ้าน แต่ดูยังไงก็กวนฝ่าเท้าฉันโดยเฉพาะอย่างยิ่งทุกองค์ประกอบของใบหน้าหมอนี่ที่ทอดมองมาที่ฉันอย่างเย้ยหยัน เห็นแล้วยิ่งรู้สึกเคืองชะมัด!!

"ยัยลิงผี!!"

"ไอ้หอมแดงอัปพลิเคชัน!"

ขณะนี้กำลังเกิดสงครามสายตาทิฆาตโดยมีเพียงแค้โต๊ะอาหารใน

